

Sygn. akt V CNP 54/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi Cechu Rzemiosł Różnych i Przedsiębiorczości w C.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w C. z dnia 17 kwietnia 2013 r.,
w sprawie z powództwa Cechu Rzemiosł Różnych i Przedsiębiorczości
w C.
przeciwko Cechowi Rzemiosł Drzewno -Budowlanych w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

1. Cech Rzemiosł Różnych i Przedsiębiorczości w C. wystąpił ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w C. z 17 kwietnia 2013 r., którym oddalona została jego apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w C. z 6 grudnia 2012 r., oddalającego jego powództwo przeciwko Cechowi Rzemiosł Drzewno -Budowlanych w C. o zapłatę odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości w C. przy ul. K. nr 6.

Wśród podstaw skargi powód wymienił naruszenie: 1) prawa materialnego, to jest: - art. 35 i art. 37 § 1 k.c. w zw. z art. 24 ust. 3 i 4 ustawy z 8 czerwca 1972 r. o wykonywaniu i organizacji rzemiosła (Dz. U. Nr 23, poz. 164) i § 2 ust. 1, § 6 ust. 1, § 8 ust. 1 pkt 1, 2, 3 rozporządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z 20 września 1972 r. w sprawie zasad organizacji cechów i nadzoru organów prezydiów rad narodowych nad ich działalnością (Dz. U. Nr 45, poz. 289), na skutek ich niezastosowania oraz 2) prawa procesowego, to jest: - art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 107 k.p.a. i art. 217 k.p.a. w zw. z art. 382 k.p.c. na skutek rażącego naruszenia zasady wszechstronnej oceny dowodów, w tym dowodów z dokumentów urzędowych w postaci decyzji administracyjnych i zaświadczenia z rejestru cechów województwa c./.../.

2. Zgodnie z art. 424¹ § 1 *in fine* k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dopuszczalna jest jedynie wówczas, gdy zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa na skarżącym, o czym stanowi art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., stawiający skarżącemu wymagania wykazania w skardze, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżący wskazał, że od wyroku Sądu Okręgowego z 17 kwietnia 2013 r. z uwagi na wartość przedmiotu sporu nie przysługiwała skarga kasacyjna i brak jest podstaw do wystąpienia ze skargą o wznowienie postępowania zakończonych tym wyrokiem. W tym zakresie stanowisko skarżącego nie budzi wątpliwości.

3. Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest uprawdopodobnienie szkody, jaką miał ponieść w związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonywającego wywodu wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10).

Zaskarżony przez powoda wyrok zapadł w sprawie o zasądzenie kwoty 23.850,42 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu na nieruchomości w C. przy ul. K. nr 6 w okresie od 1 maja 2008 r. do 30 kwietnia 2009 r.

Realizując ten obowiązek, powód stwierdził, że szkoda, którą poniósł ma charakter „materialny” i „niematerialny”.

Wywód powoda na temat szkody materialnej, którą miał mu wyrządzić zaskarżony wyrok nie jest jasny. Dla wykazania poniesienia szkody materialnej powód przedstawił faktury z drugiej połowy kwietnia oraz z czerwca i lipca 2013 r. dotyczące należności za dostawę ciepła, wody, energii elektrycznej, odprowadzanie ścieków z budynku na nieruchomości w C. przy ul. K. nr 6, a nadto polisę ubezpieczeniową i deklarację na podatek od tej nieruchomości za 2013 r. Dokumenty stwierdzające te należności nie mają związku z roszczeniem, o którego zasadności Sąd Okręgowy wypowiedział się w zaskarżonym wyroku, gdyż dotyczyło ono odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Roszczenie to zostało uznane za niewykazane, co nie pozbawia powoda możliwości dochodzenia przeciwko pozwanemu innych roszczeń w związku z korzystaniem z nieruchomości w C. przy ul. K. nr 6, w tym też roszczeń dotyczących 2013 r.

Niejasny jest też wywód skarżącego na temat wyrządzonej mu szkody „w postaci niematerialnej”, mającej polegać na tym, że wskutek wydania wadliwego orzeczenia pozbawiony został bytu prawnego i tytułu prawnego do nieruchomości w C. przy ul. K. nr 6. Wyrok wydany w sprawie o zapłatę odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości ma jedynie deklaratywne znaczenie w relacjach między osobami, w sporze pomiędzy którymi został wydany. Z całą pewnością nie decyduje on ani o ich bycie prawnym, ani o prawach do gruntu, które mogą przysługiwać tym osobom.

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązki wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący nie uprawdopodobnił, by zaskarżony wyrok stanowił dla niego źródło szkody. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.).